

Laulud

kauaaegse Walingu kooliõpetaja

Jaan Toomann'i

matmisel

Keila kirikus,

15. novembril 1931. a.

Sündinud: 4. juulil 1875. a.

Surnud: 11. novembril 1931. a.

Kristus on ülestõusmine ja elu. Kes
temasfe usub, peab elama, ehk tema küll
sureb.

Enne kõnet.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Koju, waike rahu poole
Wäfind süda soowib siin,
Soowib ikka isamaale,
Kus on otšas oht ja piin.

Kodumaal on kallid rahu,
Mis siin otšid asjata,
Tormid, tuuled ei seal puhu
Dma mässi, maruga.

Kodumaa on sinu juures,
Minu Isand Jeesus Krist,
Kes Sa ristisambas jures
Lõid mull' elu, pääsemist.

Igawese isamaja
Wõitsid mulle were wäes,
Awasid mull' rahu raja
Taewa armujärje ees.

Pärast kõnet.

Dmal wiisil. P. lisa 118.

Jumal, Sull' ligemal ihkab mu waim,
Ales siit waewa õõst kannab mind aim.
Kaswab mu ahastus,
Minult üks laul mu juus :
Jumal, Sull' ligemal ihkab mu waim!

Pärast õnnistamist.

Wiisil: Näüd hingwad inimesed. P. 117.

Päew weereb, warjud tõuswad,
Kad kurwalt maad nüüd katwad
Kui leinalooriga.
Kõik päewa möll on mööda
Ja tüdinenud süda
Kii wäga ihkab puhata.

Siis, rahu, woola maha
Nüüd taewa tiibadega,
Et wõiksin uinuda ;
Kõik mured hingest wõta
Ja wintsutatud süda
Laf' omas warjus hingata.

Sa, kallis Jsa süda,
Nüüd oma hõlma wõta
Kõik minu omaksed !
Sa walwa nende üle
Ja mata oma sülle
Kõik kurwastatud südamed !

Sauul.

I.

Wiisil: Nüüd surmuleha matame. 37.

Et mine mulda rahuga,
Kui ema sülle hingama,
Seal armukäsi hellasti
Sind paneb rahu-unele.

Oh pisarsilmad, hauasfe
Weel wiimast forda waadake !
Ei find me enam näha saa
Siin ilmas, kallis rändaja !

Mis kaduw, kaob aja sees,
Mis jäädaw, elab Jsa ees,
Ust kiidab püha rõõmuga :
Põrm sureb, waim jääb elama !

Enne kõnet.

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal. P. 65.

Koju, waike rahu poole	Kodumaa on sinu juures,
Wäfind süda soowib siin,	Minu Jeesus Kristus,
Soowib ikka isamaale,	Kes Sa ristisambas surres
Kus on otšas oht ja piin.	Tõid mull' elu, pääsemist.
Kodumaal on kallid rahu,	Igawese isamaja
Mis siin otšid asjata,	Wõitsid mulle were wäes,
Tormid, tuuled ei seal puhu	Uwasid mull' rahu raja
Dma mäsku, maruga.	Taewa armujärje ees.

Pärast kõnet.

Dmal wiisil. P. lija 118.

Jumal, Sull' ligemal ihkab mu waim,
Ales siit waewa õõst kannab mind aim.
Kaswab mu ahastus,
Minult üks laul mu suus:
Jumal, Sull' ligemal ihkab mu waim!

Pärast õnnistamist.

Wiisil: Nüüd hingwad inimesed. P. 117.

Päew weereb, warjud tõuswad,
Kad kurwalt maad nüüd katwad
Kui leinalooriga.
Kõik päewa möll on möõda
Ja tüdinenud süda
Kii wäga ihkab puhata.

Siis, rahu, woola maha
Nüüd taewa tiibadega,
Et wõiksin uinuda;
Kõik mured hingest wõta
Ja wintsutatud süda
Laf' omas warjus hingata.

Sa, kallid Jsa süda,
Nüüd oma hõlma wõta
Kõik minu omakšed!
Sa walwa nende üle
Ja mata oma sülle
Kõik kurwastatud südamed!

Saul.

I.

Wiisil: Nüüd surmukeha matame. 37.

Et mine mulda rahuga,
Kui ema sülle hingama,
Seal armukäsi hellasti
Sind paneb rahu-unele.

Oh piisafilmad, hauasfe
Weel wiimast torda waadake!
Ei find me enam näha saa
Siin ilmas, kallid rändaja!

Mis kaduw, kaob aja sees,
Mis jäädaw, elab Jsa ees,
Ust kiidab püha rõõmuga:
Põrm sureb, waim jääb elama!

II.

Wiihil: Ma tahan jätta maha. 245.

Ma olen wõidu saanud
 Ja jõudnud rahule,
 Arm on mind lunastanud,
 Sest ärge leinake!
 Jah, armjad, kuivatada
 Nüüd wõike piisad!
 Mis wõiks teid kurvastada?
 Ma pärin rahumaad.

Arm mõneks ajaks annud
 Mind oli teinete,
 Arm mind nüüd ära kannud,
 Sest ärge kaebage!
 Mis Issand annud, seda
 On ta ka ära wiind:
 Sest kiitke üksi teda,
 Ta on kõik hästi teind!

